

Sevap derecesini arttıran bir değer: Eziyet

İsimsiz bayan okuyucumuz: “Örtünmek istiyorum. Eşim eziyet ediyor. Önce Allah rızası diyorum. Ama eşimi de ikna etmem gerektiğine inanıyorum. Nasıl davranayım?”

EZA, AMELİN SEVAP DEĞERİNİ YÜKSELTİR

Allah’ın emirlerini olduğu gibi--eğip bükmeden, sağa sola çekmeden—algılamak ve uygulamak aslında hem kolay, hem kolaylaştırıcı olmasına rağmen; bazen bu emirler bir ateş, bazen bir çile, bazen bir ıztırap, bazen dünyevî bedeli çok ağır bir fiil yumağı haline gelebiliyor.

Bu, yalnız günümüzün problemi değildir! İnsanlık tarihi bunu böyle yazmıştır.

Bizim şimdi kolayca söyleyebildiğimiz “Lâ ilâhe illallah” kelimesi uğruna tarih eza çeken, cefa çeken, ezilen, işkence gören ve canını feda eden insanlarla doludur!

Allah’ın emirlerini doğru algılamamanın böylesine ağır bedel istediği yer ve zamanlar olmuştur, ama acısı nispetinde sevabı, cefası derecesinde feyzi, çilesi oranında yüksek derecesi, zorluğu nispetinde kıymeti, sabrı derecesinde de ücreti hep büyük olmuştur.

İMAN VE AMEL BİR ALIŞ VERİŞTİR

Çünkü Allah Latîf’tir, Habîr’dir, Rahîm’dir, Kerîm’dir, Şekûr’dür, Hakîm’dir, Âdil’dir. Lütuf Sahibidir, her yaptığımızdan haberdardır, merhameti sonsuzdur, cömerttir, ikramları geniştir, Kendi rızası için katlanılan her ezânın ve cefânın bedelini tastamam ödeyendir, hikmet ve adalet Sahibidir.

Bizden canımızı ve malımızı, Kendi yolunda kullanmamızı ister.

Nitekim Kur’ân’ın nazarında iman ve hidayet bir alış veriştir.¹ Bu alış veriş; dünyanın geçici ve günübürlük yargılarına karşılık âhiretin ebedî ve yüksek değerlerini tercih etmek, batıl yerine hakka talip olmak, dalâlet yerine hidayeti seçmek, kötülük yerine iyilikleri istemek, şer yerine hayrı arzu etmek demektir. Ve

aslında bizim menfaatimiz de bundadır.

Zira canımızı ve malımızı Allah'a satmadığımızda, Bediüzzaman'ın ifadesiyle kendimiz onları zaten telef olmaktan, tahrip olmaktan ve yok olmaktan kurtaramayacağız. Sattığımızda ise bütün tahribatlardan, yıkımlardan, bozulmalardan, çürümelerden, dağılmalardan ve yok olmalardan ebediyen kurtulacağız; çünkü—inşallah—yeniden hayat, saadet ve huzur bulacağız.²

Öyleyse aslında zorlukları eğer Allah rızası için çekiyorsak, sıkıntılara eğer Allah'ın rahmetini umduğumuz için katlanıyorsak, cefayı eğer Allah'ın vefası için yaşıyorsak ve haksızlıklara şayet Allah'ın muhabbeti için göğüs geriyorsak hiç problem yoktur. Çünkü hemen arkası büsbütün rahmettir, tamamen rızadır, eksiksiz bağışlanmaktır, kat kat sevaptır, kâmil hayırdır ve hepsi de fevkalâde güzeldir.

AYNI DEĞERLERİ PAYLAŞMAK GÜZEL; FAKAT!

Hiç şüphesiz isteriz ki, bizimle beraber olan insanlarla aynı inancı ve aynı değerleri paylaşalım. Hiç olmazsa aynı nezaket ve görgüyü, aynı anlayış ve hoşgörüyü, aynı saygı ve sevgiyi birbirimize karşı esirgemeyelim ve insanlığı birlikte tadalım. Ancak, bu her zaman mümkün olmayabiliyor.

Kur'ân, Hazret-i Nûh (as) ile Hazret-i Lût'un (as) kendilerine inanmayan zevceleri ile Fir'avun'un mü'min eşini örnek verir ve inananlara sabrı tavsiye eder:

“Allah inkâr edenlere Nûh'un zevcesi ile Lût'un zevcesini misâl gösterir. Onlar, kullarımızdan iki sâlih kulun nikâhı altında iken onlara karşı hainlik edip inkârlarını gizlemişlerdi de, o iki Peygamber Allah'tan gelen azâbı onlardan savamamıştı. O iki kadına, 'Cehenneme girenlerle berâber siz de girin!' dendi. Allah, inananlara da Fir'avun'un zevcesini gösterir. O (Fir'avun'un zevcesi), 'Rabbim, Katından bana cennette bir ev yap. Beni Fir'avun'dan ve onun yaptıklarından kurtar. Beni zalim toplumdaki kurtar' demişti.”³

AMELDEKİ SIKINTILARI AŞMAK İÇİN

Bir mü'min olarak, yapmamız gereken iş; yaşadığımız dinin engin hoşgörüsünü, yüce değerlerini, elimizden geldiği kadar, birlikte olduğumuz insanlarla paylaşmak, onlara hissettirmek.

İterek, dışlayarak, tartışarak, kınayarak, yargılayarak değil; asla değil! Bilâkis severek, sevdirek, müjdeleyerek, sevgiyle, saygıyla ve şefkatle kucaklayarak, değer vererek, sahip çıkararak; dışlamadan, itmeden, hiçbir davranışını kınamadan,

yargılamadan, tartışmadan; hâlimizle, tavrımızla, yaşayışımızla, saygımızla...!

Tatlı dilden asla vazgeçmeyerek... Unutmamalı ki, hak dinin, hidayetinin ve tebliğin özünde “kavl-i leyyin”, yani “yumuşak söz ve tatlı dil” vardır.⁴

Üslûp, tatlı dil; davranış, sevgi ve şefkat; hâl, “iman ve amel”e devam, birlikte olduğumuz kişilerin kınayışlarına sabır, inancımızda ve tercihimizde sebat...

Yani siz onu ikna etmeye çalışmayın; çünkü siz örtünmeyi ona teklif ediyor değilsiniz.

Sizin inancınızda, yaşayışınızda ve yeni tercihinizde sabit duruşunuz onda zamanla saygı uyandıracak ve Allah'ın izniyle sizi anlamasını sağlayacaktır.

Dipnotlar:

- 1- Tevbe Sûresi, 9/111.
- 2- Sözler, s. 32.
- 3- Tahrîm Sûresi, 66/10, 11.
- 4- Tâhâ Sûresi, 20/44.